

Ara toca créixer

Carod és molt bon orador. Però ahir no tenia el dia. No sé si se sentia aclaparat per la responsabilitat o incòmode pel paper moderat que l'ampliació de l'espai electoral l'obliga a fer. Però el cas és que va articular un discurs ple de giragoneses i pensat més per als altres que no pas per als seus. Pensat més per a la base nova que vol captar que no pas per als qui l'han portat fins allà on és. En política, i ell crec que ho sap prou bé, saber on s'acaba la tàctica és un dels exercicis més difícils.

L'objectiu d'Esquerra, per a les pròximes eleccions, és d'aconseguir el 30/30/30. Val a dir, que ERC, CiU i el PSC se situen, tots tres, a la banda dels trenta diputats per posar fi, d'aquesta manera, al bipartidisme. Com s'hi arriba? L'acte d'ahir a l'Auditori de Barcelona dóna algunes pistes, no pas de si això s'aconseguirà, sinó de la manera com Esquerra es pensa a aconseguir-ho. Les diferències entre aquest acte i alguns d'anteriors són sensibles. Ahir es notava, tan sols mirant la platea, que Esquerra era un partit de govern. I també que l'atractiu personal de Carod no s'ha esgotat. Sobre aqueixes bases Carod va proposar un discurs molt panoràmic, d'estadista, per a anunciar que ara tocava el federalisme. I per a avisar que, si no funcionava el federalisme i la 'mà oberta' a Espanya, aleshores no tocava més remei que la independència. Curiós anunci, venint d'un independentista, per cert. L'entendria venint de Maragall, per exemple. Si Maragall amenaçava de tornar-se independentista, l'ensurt d'alguns seria notable. Però Carod ja ho és. Carod és molt bon orador. Però ahir no tenia el dia. No sé si se sentia aclaparat per la responsabilitat o incòmode pel paper moderat que l'ampliació de l'espai electoral l'obliga a fer. Però el cas és que va articular un discurs ple de giragoneses i pensat més per als altres que no pas per als seus. Pensat més per a la base nova que vol captar que no pas per als qui l'han portat fins allà on és. I en política saber on s'acaba la tàctica és un dels exercicis més difícils. Perquè, tot sovint, la tàctica engoleix abans que un hom se n'haja adonat i tot. De fet, alguna de les frases de Carod, ahir em varen sonar estranyes, per no dir desconcertants, però les vaig atribuir a la necessitat tàctica que el seu partit sent d'arribar més enllà de l'independentisme. Per exemple, va insistir una vegada i una altra en el fet que els espanyols no ens entenien i que no calia que hi perdérem més temps, però, en canvi, el seu gest (físic) més impactant i la imatge més concreta de la nit va ser la mà estesa a Espanya per a crear un futur federal. M'imagino, doncs, que a Esquerra deuen sentir-se bastant segurs de com arrossegar vots dels altres partits i que es deuen haver convençut que, per portar a l'independentisme una part important de la població que no ho veu clar, resulta més pràctic no proposar la independència. De fet, gairebé sembla que somien que ens independitzem la intransigència espanyola. Siga com siga, les urnes ja ens diran si van encertats o no, per aquest camí que ahir va dibuixar Carod-Rovira.

28 abril 2005

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)